

opusdei.org

Prelato laiškas (2009 m. balandis)

Jei mums reikėtų Dievo meilės įrodymo, Jo Sūnaus mirtis už mus būtų pats aiškiausias ženklas. Tą mums primena Opus Dei Prelatas, šio mėnesio laiške kviečiantis priartėti prie Dievo ir kartu su Juo išgyventi jo Prisikėlimą.

2009-04-10

Mylimiausieji: tesaugo Jėzus mano dukteris ir sūnus!

Ateinantį sekmadienį, minint iškilmingą Jėzaus Kristaus įžengimą į Jeruzalę, prasideda Didžioji Savaitė, kurią vainikuos velykiniai mūsų Viešpaties Kančia, Mirtis ir Prisikėlimas. Mūsų Atpirkėjo Auka, sudabartinama kiekvienų šventųjų Mišių metu, visa savo didybe atsiskleidžia iškilmingose Didžiojo Ketvirtadienio ir Didžiojo Penktadienio liturgijose ir Velyknaktį. Jau dabar uoliai ruoškimės šioms akimirkoms; ieškokime Dievo malonės, kurios taip gausu. Mes turime lydėti Viešpatį su Juo susivieniję.

Pradėdami Didžiąją Savaitę, prisiminkime, kad, pasak šv. Chosemarijos, „**visas šiomis dienomis išreiškiamas pamaldumas – tai kelias į Prisikėlimą, kuris, kaip rašo šventasis Paulius, yra mūsų tikėjimo pamatas (plg. 1 Kor 15, 14). Tačiau šio kelio nenueikime**

per greitai; prisiminkime labai paprastą dalyką, kuris kartais galbūt pasimiršta: negalėsime dalyvauti Viešpaties Prisikėlime, jeigu kartu su Juo neišgyvensime Kančios ir Mirties. Kad Didžiajai Savaitei pasibaigus galėtume dalyvauti kartu su Kristumi jo šlovėje, būtina giliai pajusti Jo auką ir su Juo, mirusiu Kalvarijoje, susivienyti“ [1]. Ar reikliai ir karštai ruošėsi šias penkias Gavėnios savaites? Mums dar liko kelios dienos pasiruošti geriau ir, jei reikia, pasitaisyti!

Šventojo Paulius mokymai labai aiškūs; kviečiu juos apmąstyti ir su atgimusiu uolumu įgyvendinti. Šiais metais, skirtais Tautų Apaštalui, melskime jo pagalbą, kad sekdami jo pavyzdžiu mes, visi krikščionys, įsitikintume, jog susivienyti su Kristumi – o toks yra mūsų didžiausias troškimas – galėsime tik su Juo eidami Kalvarijos keliu. Tą

prisimename kiekvieną dieną,
kalbėdami „Viešpaties Angelo“
maldos pagaigą: *per passionem eius
et crucem, ad resurrectionis gloriam
perducamur*; kad nuolat kartodami Jo
besąlygišką atsidavimą, kuris mums
iškyla prieš akis Didžiąją Savaite,
dalintumės ir Jo Prisikėlimo šlove.

Benediktas XVI vienoje iš kalbų
šventojo Pauliaus metais aiškino, kad
Saulius „**iš pradžių aršiai
persekiojo ir puolė krikščionis, o
kelyje į Damaską atsivertęs tapo
nukryžiuoto Kristaus sekėju,
kuriam Jis virto gyvenimo prasme
ir apaštalavimo paskata. Jis savo
gyvenimą pašventė sieloms (plg. 2
Kor 12, 15), nors paties gyvenimas
toli gražu nebuvo ramus, kupinas
apgavysčių ir sunkumų. Po
susitikimo su Jėzumi jam išaiškėjo
svarbiausioji Kryžiaus reikšmė: jis
suprato, kad Jėzus mirė ir prisikėlė
visų ir jo labui. Svarbūs abu
dalykai: visuotinumasis – Jėzus iš**

**tiesų mirė už visus ir
subjektyvumas – Jis mirė ir už
mane. Taigi su Kryžiumi iškilo
besąlygiška ir gailestinga Dievo
meilė“ [2].**

Prasidedant Didžiajai Savaitei,
apsistokime tie šiais žodžiais, nes jais
išreikšta Kristaus Aukos esmė. „Jėzų į
Kalvariją atvedė Meilė. Ir ant
Kryžiaus – pabrėžia mūsų Tėvas, –
visi Jo gestai ir žodžiai yra iš meilės -
šviesios ir stiprios meilės“ [3].

Pagalvokime apie tai, kad Antrasis
Švenčiausiosios Trejybės Asmuo,
būdamas Dievas, tapo žmogumi,
laisva valia prisiimdamas visų
padarytų ir tų, kurios bus padarytos
per ateinančius amžius, nuodėmių
naštą, paaukodamas Kūrėjui
neišmatuojamos vertės atpildą už
mus. „*Nes Dievas taip pamilo pasaulį,
jog atidavė savo viengimį Sūnų, kad
kiekvienas, kuris Jį tiki, nepražūtų, bet
turėtų amžinąjį gyvenimą. Dievas gi
nesiuntė savo Sūnaus į pasaulį, kad Jis*

pasaulį pasmerktų, bet kad pasaulis per Jį būtų išgelbėtas“ [4].

Kaip turime dėkoti mūsų Viešpačiui už begalinę meilę, kurią mums parodė ir rodo iki šiol! Kokie dėkingi turime būti ir Mergelei Marijai, Jo Motinai, kuri savuoju *fiat* (taip, lot.) prisidėjo prie Atpirkimo! Bet neužmirškime, kad *meilė atlyginama meile*. Mūsų meilė, kad ir kokia stipri, yra niekas, palyginti su begaline Dievo meile. Tikra tiesa, bet Viešpačiui užtenka ir to *trupučio*, jei jį aukosime *visiškai*; visa kita padarys Jis pats; „*nes Dievo meilė yra išlieta mūsų širdyse per Šventąją Dvasią, kuri mums duota“ [5].*

Taigi per Didžiąją Savaitę dar kartą be galo dosniai pasiryškime atiduoti save ir savo gyvenimą Dievui į rankas. Taip Velyknaktį giliau išgyvensime krikšto pažadų atnaujinimo prasmę. Dauguma iš mūsų su Kristumi ir Bažnyčia

susivienijome dar vaikystėje, nes mūsų tėvai mūsų vardu to siekė, mus krikštydami atgimimo vandeniu. Dabar turime liturginę progą šiuos pažadus sutvirtinti. Atnaujinkime juos su dėkingumu ir džiaugsmu, suvokdami, kokią begalinę dovaną mums suteikė Dievas, siekdami kartu su Kristumi nešti išsigelbėjimą visiems žmonėms. Ar žvelgdami į pasaulio žemėlapi, skaitydami ar klausydamiesi žinių trokštame, kad Jis pasiektų sielas?

„Šventasis Paulius atsisakė savo gyvenimo ir visiškai atsidavė susitaikinimo ir Kryžiaus tarnystei, Kryžiaus, kuris yra visų mūsų išsigelbėjimas. – Tad ir mes turime daryti tą patį, – ragina Romos Pontifikas, – savo jėgas galim atrasti būtent meilės nuolankume, o išmintį – silpnybėje atsisakyti [savęs pačių], kad pasiektume Dievo galią. Visi turime gyventi pagal šią gilią išmintį: gyventi ne

dėl savęs, o gyventi tikėjimu Dievą, apie kurį visi galime sakyti: „Jis mane mylėjo ir dėl manęs atsidavė pats“ [6].

Skleiskime šią tiesą visiems aplinkiniams, nors žmogišku požiūriu aplinkybės ir būtų keblios, kad ir ekonominė krizė, kuri vienaip ar kitaip veikia skirtingus kiekvienos šalies socialinius sluoksnius. Visomis turimomis kilniomis žmogiškomis išgalėmis įveikti sunkumus ir padėti žmonėms, visais atvejais atraskime Dievo Apvaizdą.

Paklauskim savęs: kaip aš vertinu man nepatinkančius ar erzinančius dalykus? Ar stengiuosi pasitaisyti ir kiekvieną poelgį iškelti iki antgamtinio lygmens? Po akimirkos dvejonių – suprantama, nes esame žmonės – greitai ir ryžtingai atsakykime: „**Viešpatie, tu to nori?.. Tada ir aš noriu!**“ [7].

Tačiau nepamirškime, kad po Kryžiaus buvo Prisikėlimas ir šlovingas Įžengimas į Dangų. Viešpats mus kviečia kartu su Juo džiaugtis pergale, kuri visada pasiekama išsižadėjus savęs. Kristaus Mirtis Kalvarijoje nebuvo paskutinis žodis; paskutinis žodis yra Jo kūno ir sielos šlovinimas Dievo Tėvo garbei [8]. Šventasis Paulius laiške Korintiečiams mokė: „*Jei Kristus nebuvo prikeltas, tai tuščias mūsų skelbimas ir tuščias jūsų tikėjimas (...), jūs dar tebesate savo nuodėmėse*“ [9]. Tvirtai įsitikinę šia tiesa, kaip ir turi būti įsitikinęs kiekvienas krikščionis, šv. Augustinas rašė: „Tikėti, kad Kristus mirė, nėra didis dalykas. Tuo tiki ir pagonys, ir žydai, ir visi iškrypėliai. Visi tiki, kad Kristus mirė. Krikščionių tikėjimas yra tikėjimas Kristaus Prisikėlimu. Labiausiai turime tikėti, kad Kristus prisikėlė“ [10].

„**Viešpaties mirtis**, – sako Benediktas XVI, – **įrodo, kokia begaline meile Jis mus mylėjo iki už mus pasiaukodamas; bet tik Jo Prisikėlimas yra tikrasis įrodymas, kad Jo žodžiai – tiesa, tinkanti ir mums, ir visų laikų žmonėms (...). Svarbu sutvirtinti šią pamatinę mūsų tikėjimo tiesą, tikėjimo, kurio istorinė tiesa yra išsamiai dokumentuota, nors šiandien, kaip ir praeityje, netrūksta tokių, kurie visaip ja abejoja ar netgi neigia. Susilpnėjęs tikėjimas Jėzaus prisikėlimu susilpnina ir tikinčiųjų liudijimą“ [11].**

Žmogiškos kančios ir pati mirtis tik neatsietos nuo tikėjimo Dievo Sūnumi įgauna tikrąją prasmę. Mielai jums primenu mūsų Tėvo raginimą: „***Puoselėkite antgamtišką tikėjimą, žinokite, kad nuversime kalnus, kad prikelsime mirusiuosius, kad suteiksime balsą tiems, kurie***

*nemoka kalbėti... Ir darbingumą
luošam kūnui! Tą žinoti ir tuo
tikėti, neabejoti Viešpačiu
kiekvieną akimirką nėra
fanatizmas: toks yra tikėjimas
prisikėlusiu Kristumi, be kurio
Prisikėlimoinanis est et fides vestra
(1 Kor 14, 15), tuščias mūsų
tikėjimas“ [12]. Nes „Kryžiaus
teologija nėra vien teorija, o
krikščioniško gyvenimo realybė
(...). Krikščionybė nėra patogus
kelias, greičiau daug pastangų
reikalaujantis kopimas, bet
nušviestas Kristaus šviesos ir iš Jo
gimstančios didžios vilties (...). Tik
per kančią pažinsime gyvenimo
gelmę, grožį ir didelę viltį, kilusią
iš nukryžiuoto ir prisikėlusio
Kristaus“ [13].*

Todėl tikintysis, laisva valia
susivienijęs su Jėzumi Kristumi
velykinėje paslapyje, dalyvauja
Kristaus misijoje ir kartu su Juo
siekia – taip pat materialiajame

pasaulyje – visiškos Viešpaties
pergalės prieš velnią, nuodėmę ir
mirtį. „**Toks buvo didis krikščionių
perversmas: paversti skausmą
vaisinga kančia, blogį – gėriu.
Atėmėme iš velnio jo ginklą... ir su
juo užkariaujame amžinybę**“ [14].

Šios doktrinos šviesa kiekvieną dieną
mums padės giliau išgyventi Velykas
artimai susivienijus su Viešpačiu.
Kasdien vadovaukimės patarimu,
kurį davė šv. Chosemarija, kartą
paklaustas, kaip geriau išpažinti Jėzų
Didžiąją Savaitę: „**Perskaityk
Viešpaties Kančią ir ją apmąstyk,
tarsi pats joje dalyvautum.
Galvok, kad viskas vyksta dabar, o
ne prieš du tūkstančius metų – tą
mus ragina daryti ir šventasis
Paulius: *Jesus Christus heri et hodie,
ipse et in saecula* (Hbr 13, 8). Viešpats
yra tas pats vakar, šiandien ir per
amžius. Įsimaišyk tarp mokinių,
tarp Viešpaties draugų ir net tarp
priešų, ir pažiūrėk, kas bus.**

***Išgyvenk protu ir širdimi, ką
būtum išgyvenęs matydamas, kaip
su Juo elgiamasi. Taip puikiai
gyvensite Didžiąją Savaitę“ [15].***

Drįsiu pridurti: pasistenk nepalikti Jo
vieno; kad pavyktų, prašyk Marijos
pagalbos.

Kovo pabaigoje nuvykau į Bilbao, kur
vyskupo buvau pakviestas
suvažiavime apie katalikus ir viešąją
gyvenimą skaityti konferenciją.

Pasinaudojęs proga nuvažiavau ir į
Pamploną bei Saragosą. Pastarajame
mieste pasimeldžiau Pilaro Mergelei,
taip glaudžiai susijusiai su
pirmosiomis evangelizacijos
akimirkomis Ispanijoje.

Prisimindamas ilgas šv. Chosemarijos
maldų valandas Saragosos bazilikoje,
meldžiausi su jumis visais mūsų
Motinai už Popiežių ir jo intencijas,
už visuotinę Bažnyčią ir už šią
Bažnyčios *dalelytę*, Opus Dei.

Kartu susivieniję maldoje ir toliau melskimės Viešpačiui. Ateinančios savaitės mums tam suteiks ne vieną progą. Balandžio 16 d. Popiežius švenčia savo gimtadienį, o 19 d. sukanka ketveri metai nuo tos dienos, kai jis buvo išrinktas į šventojo Petro Sostą: šios datos yra puiki proga dar labiau susivienyti su jo Asmeniu ir intencijomis. O jau kitą dieną, balandžio 20 d., sueis 15 metų, kai buvau paskelbtas Opus Dei Prelatu; melskitės už mane, nes man jūsų malda būtina. 23 d. sukanka dar vieneri mūsų Tėvo Sutvirtinimo ir pirmosios Komunijos metai. O mėnesio pabaigoje, 29 d., minima liturginė šventosios Kotrynos Sienietės šventė; ji be galo mylėjo Bažnyčią, buvo Romos Popiežiaus užtarėja ir Opus Dei tarpininkė savo apaštalavimu žiniasklaidoje. Mane užplūsta džiaugsmas, pagalvojus apie maldas, kurios šiomis šventėmis nuo žemės kils į dangų.

Su meile jus laimina

Jūsų Tėvas

+Javier

Roma, 2009 m. balandžio 1 d.

[1] Šv. Chosemarija, *Es Cristo que pasa*, nr. 95.

[2] Benediktas XVI, *Kreipimasis į tikinčiuosius*, 2008/10/29.

[3] Šv. Chosemarija, *Via Crucis*, XI stotis.

[4] Jn 3, 16-17.

[5] Rom 5, 5.

[6] Benediktas XVI, *Kreipimasis į tikinčiuosius*, 2008/10/29.

[7] Šv. Chosemarija, *Camino*, nr. 762.

[8] Plg. Fil 2, 5-11.

[9] 1 Kor 15, 14. 17.

[10] Šv. Augustinas, *Psalmyno paaiškinimai*, 120, 6 (CCL 40, 1971).

[11] Benediktas XVI, *Kreipimasis į tikinčiuosius*, 2008/03/26.

[12] Šv. Chosemarija, *Apuntes tomados de una meditacion*, 1964/03/30.

[13] Benediktas XVI, *Kreipimasis į tikinčiuosius*, 2008/11/05.

[14] Šv. Chosemarija, *Surco*, nr. 887.

[15] Šv. Chosemarija, *Apuntes tomados en una tertulia*, 1973/04/16.